

(א) [נדרים ל:ג,] (ב) [ומה פה, ע"ש] א (במותו ת:ח,] (ד) ימות ס: ע"ש, (ה) ע"י רש"י בטין לר: ד"ה והלחלח והר"ן נדרים נד: ד"ה איתמר טעם דקראל נתמנין, (ו) [קדושין מט:ג,] (ז) וכתיה לן, (ח) [יהושע ח:ט,] וייקרא טו,

הגהות הב"ח

(א) נב' שמדון בהדרוקן, כ"ב ע"י בניחובין דף מא' ע"ב: (ב) רש"י ד"ה וכתבי וכו' כתיבם ותאניבם וייתכס: (ג) ד"ה אין אני וכו' משכני (במוס) מו"מ וי"צ ס"א בתורה:

לעזי רש"י

שייב"ש, מוגלה, בומגלא"ן [בר"ח מלכ"ט], תנקה.

מוסף רש"י

סימן לעבירה הדרוקן, פנינין של עוברי עברה מנדיקין [במותו,] סימן לגלות הרוח עניניה, ענינה דמורה, דלנה טעה על גבי הרוח, דמיון גסותו אין משמש כל דבר ואין מחזר על שמועה [קדושין טו:ח,].

דאכלן ולא עזדן, ונמצא שגולות את צעליהן ועוד מתוך שגולמות צמאלל וצמשתה גרומות לצעלים לגזול: וכס'י. צהיה פרהה צנצנות עמום הכימי אתכס בצדפון וסיפיה דקראל כרמיכס (א) ויתכס יאלל הגוס וכתיב ביואל יתר הגוס דמשתע שהגוס אינו אלל מחלת מכה ולחרייה צאים חרבה וחסיל אלמלא גובצי עולה צעון גול וכיון דמיני גובצי עולין רעב הוה וכיון דהרעב הוה כתיב צישיה ויגזור על ימינן ורעב וגו' וסיפיה דקראל איש צצר זרועו יאלכו: **עיניו הדיון**, שמאחרין דיינין לדונו ולא לשם שמים אלל לאחר שהצטר להן הדיון משהין אותו: **עווס הדיון**, שמעותין אותו מוידין: **קלקול הדיון**, שלא היו ממוינן צו לעיין כל דרכן ונתקלקל מאליו: **חרב וביזה רבה נו'**, דכתיב נקס צרית ואין צרית אלל חורה דכתיב אם לא צריתי יומם וליילה (א) והגית צו יומם וליילה (א) וכתיב חרב ועל ידי חרב דהיינו משלחת גירוי מלחמה הביזה צאה וכתיב ושלתמי דבר הרי דבר וכתיב צשצרי לכס מטה לחם הרי צורה וכתיב צסוף כל הקללות יען וציען צמשפטי מתסו הרי עינו ועיוות וקלקול כלל: **שצווע שוא'**, כל המשנה את הדוע בגוון על האיש שהוא אשה, שצווע שקר שאין צדאיתו ניכרת ומאמין שקר לצריות: **והדריס משמומין**, מאין עובר: **אלל צאלה**, ויש צמשמע צין שוא צין שקר וכתיב שצוועת שקר וחללת ובצבת ובחילול השס כתיב חילול וגמרינן משצווע: **חילול השס**, אלס גדול צצני אלס למדיס הימנו ואינו מזהר צמעשיו נמצאו הקטנים מנולגין צמורה על ידו ואומרס זהו מצין שאין ממש צמורה וצמנאות ונמצא השס מתחלל נעשה דברו חולין: **אין אני שוקן**, חורצן הביט צמשמע שאין משכני (א) צמוכס: **כי אם כל הטועבות**, צפרשת עריות כתיב: **ונתסי אם פגריס על פגרי גולויכס**, דהיינו ע"ז וכתיב צתריה ואתכס אזרה צגויס וכתיב (א) ושמו עליה אויביכס הישצביס זה הרי שהס גולין ואויביכס יושצין צמקומן: **שצסופיה**, שמיטין: **ואחס צארך אויביכס**, ולעיל מיניה כתיב ושמו עליה אויביכס: **לא ישמה**, הרי צרות וגזירות ואת יתומיו ואת אלמנותיו לא ירחס הרי צונקין ואיכס נענין צעון מה כי כלו חנף ומרע וכל פה דוצר נבלה, ועוד ידו נטויה לשון ועד כל שנותיו של אלס שהן ע' שנה יד הדיון נטויה עליו לצטל וכיומיו צעון זה: **הכל יודעין נו'**, ולא הוצרך לאלס לפרש למה נכנסה והמנצל פיו צכך אפילו כו': **שחה עמוקה**, מוכנת לפי זרות למי שפיו זרה: **ועוס ה' יפול סס**, ועס של הקצ"ה הוא שורה שס אלל פי זרות, היושצ אללו ושומע קרוי ועומו של הקצ"ה: **הממרק עלמו**, מפנה לצו לכך.

הממרק צרע: הדרוקן, חולי הוא: של עבירה עבה, הצאה צצביל עבירה עבה, צצרו מתקשה ועב וכפוח צעוזי: **ספוח**, שיני"ש נפוח עורו על צצרו ומיס צינתייס ונראה כוכובית וכך מתוכו: דק, צצרו דק וכחוס: **מי מפיס**, מי מטיל גורל להצחין ולהודיע שאינו של עבירה עכשיו יאמרו עלי שבצתתי על דת ואין הכל יודעין צגי סימניס שאלמרו ופעמיס שמשנתיו: **ידענא ציה**, שמחמת רעב צא לו ואין צריך לחשדו: **והא צבא דאמר**, כלומר למה חס צו והא לא הרעיב את עלמו מדקאלמר ידענא ציה צנתמני מכלל דהמרעיב עלמו רע צעיניו, ואי משוס שהיה משהיה נקציו ואמרין צצכורות (דף מד:)] צואה רבה הדרוקן רבה שעל שהיית נקציס הוא צא: **הא איהו אמר נפישי קעילי קדר**, רביס הרוגי נקציס ממותי הדרוקן של רעב, קדר לשון קדרה על שס ששופך כקדרה: **דאנסי ליה רבנן צעינייה**, התלמידים הקצועיס להס עת לפניו אונסין אותו להשהות נקציו: **סימן לגסוס הכוח עניוס**, צפרק האיש מקדש (קדושין דף מט:)] מפרש מאלי עניות עניות דמורה: **אסכרה**, חולי המתחיל צמעייס וגומר צצרון הנקרא צונמלא"ן:

חשבת הארץ וחרצת את שבתיה ויקרא בו לר 21 כל ימי השמחה חשבת את אשר לא שבתה בשבתמיכם בשבתכם עליה ויקרא בו לה 22 על פי כל בחוריו לא ישמחו אדני ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא ירחם פי כלו חנף ומרע וכל פה דבר נבלה בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה על גבי הרוח, דמיון גסותו אין משמש כל דבר ואין מחזר על שמועה [קדושין דף מט:)] מפרש מאלי עניות עניות דמורה: **אסכרה**, חולי המתחיל צמעייס וגומר צצרון הנקרא צונמלא"ן:

במה מדליקין פרק שני שבת

לג.

תורה אור השלם

1 הכימי אתכם בשדפון ויבדקו חרות גנותיכם וכרמיכם ותאניבם וייתכס ויאכל הגזם ולא שבתם עדי נאמן יי: עמוס ד ט 2 יתר הגזם אבל הארבה ויתר הארבה אבל הילק ויתר הילק אבל הקסיל: יואל א ד 3 ויגור על ימין ורעב ויאכל על שמאלו ולא שבעו איש בשר ורעו יאכלו: ישעיהו ט טי 4 והבאתי עליכם חרב נקמת נקם ברית ונאספתם אל עריבם ותשחיתו דבר בתוכם ונתתם ביד אויבי ויקרא בו כה 5 כה אמר יי אם לא בריתי יומם וליילה חקות שמים וארץ לא שמתיה וימיתו לא כה 6 בשבירי לכס מטה לחם ואפו עשר נשים לחמכם בחנוך ודשיבו לחמכם במשקל ואבלתם ולא תשבעו ויקרא בו כו 7 והארץ תעוב מיה ותרץ את שבתיה קדושה מהם והם ירצו את עונם יען ויבוען במשפטי מאסו ואת חקתי יגלה נפשם ויקרא בו מג 8 ואם באלה לא תתקו לי והלכתם עמי קרי: ויקרא בו כג 9 והשלחתי בכס את חית השרה ושכלה אתכם והבריחה את בנותכם והמעיטה אתכם ונשמו ודביכום: ויקרא בו כד 10 ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלקיך אני יי: ויקרא יט יב 11 ולא תחללו את שם קדשי וקדושותי בתוך בני ישראל אני יי מקדשים: ויקרא כב לב 12 ושמרתי את השבת כי קדש הוא לכם מהחלליה מות ימות כי כל העשה בה מלאכה ונפרתה נקפס יהיוא מקרב עמיה: שמות לא ד 13 ולא תחניפו את הארץ אשר אתם בה פי חסד הוא יתנון את הארץ ויארץ לא יכפר לכם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו: במדבר לה לג 14 כי את כל התועבות האלו עשו אנשי הארץ אשר לפניכם ותקמא הארץ: ויקרא יח כו 15 ותקמא הארץ ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את ישביה: ויקרא יח כה 16 ולא תקיא הארץ אתכם בטמאים אתה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם: ויקרא יח כז 17 והשמדתי את במתיכם ודברתי את חנניכם ונתתי את פגריכם על פגרי גליליכם ונעלה נפשי אתכם: ויקרא כו ל 18 ונתתי את עיריכם ודברתי והשמדתי את מקדשיכם ולא ארחיק בריחי נחתיכם: ויקרא כו לא 19 ואתכם אורה בגוים ודריקתי אתריכם חרב והיתה ארצכם שקמה ועיריכם יהיו חרבה: ויקרא כו לב 20 אז תרצה הארץ את שבתיה כל ימי השמחה ואתם בארץ איביכם אז

22 על פי כל בחוריו לא ישמחו אדני ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא ירחם פי כלו חנף ומרע וכל פה דבר נבלה בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה על גבי הרוח, דמיון גסותו אין משמש כל דבר ואין מחזר על שמועה [קדושין דף מט:)] מפרש מאלי עניות עניות דמורה: **אסכרה**, חולי המתחיל צמעייס וגומר צצרון הנקרא צונמלא"ן:

23 שחה עמוקה על פני יפול שם: משלי כב יד 24 חברות פצע תמרוק בקרב ומוכות חרתי בקין משלי כ ל